

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Bavaria Sancta Maximiliani Sereniss. Principis Imperii,
Comitis Palatini Rheni, Vtrivsq. Bav. Dvcis Avspiciis**

Rader, Matthäus

Monachii, 1615

S. VVicterpvs Episcopvs Avgvstanvs, Eptatici Cvltor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79686)

B. HERLVCA VIRGO.

Dum certat caelum pro Virgine, certat et Orcus,
Corporis hic, mentis predicat illud opes.
Mentem Herluca suam nunc huc, nunc diuidit illuc;
Deteriora illi, mox meliora placent.

Lumina caecantur, dum voluit mente tenebras,
Lumina redduntur, mens vbi numen amat.
Victorpus rexit dubiam, erexitq; cadentem;
Ni caecutisset, caeca futura fuit.

B. HERIACA VIRGO

S. WICTER

S. VVICTERPV S
EPISCOPVS AVGVSTANVS,
EPTATICI CVLTOR.

VVicterpum, alij natione Gallum, alij Germanum crediderunt, quod in Boicâ fundos haberet ad Eptaticum (an Epachium, vel Hepachium, vt hodie nomen tulit) sitos: A teneris in cælesti religiosorum disciplinâ ad cælitum vitam æmulandam eruditus, Diuo Benedicto se addixit, in cuius institutis tantopere promouit, vt ob morum eximiam innocentiam, & doctrinæ elegantiam cæteris sodalibus in amplissimo Elefancensi cœnobio ad omnem virtutis & eruditionis laudem informandis ab Hariolpho apud Lingonas in Gallijs pontifice præficeretur, eidemq; postea ad cælites euocato; in eodem monasterio Abbas sufficeretur. Ita nunquam virtus cultores suos in obscuro diu patitur obsolescere. Et quia ille se hoc modestius gerebat, quo altius ascenderat, non destitit fama nomen ejus celebrare, quoad eum in Neuburgensi Pontificis Cathedrâ collocaret, vt publicam vitæ sanctioris lampadem mundo exempli causâ ostenderet. Ne hic finis honorum: in imperatoriâ demum vrbe Vindelicorum Augustanâ, supremam illi antistitis sedem velut Germaniæ oraculo virtus adsignauit. Sunt qui coniiciunt hunc ipsum fuisse B. Fortunatum, postea Episcopum Pictauiensem. sed hi procul à sacrâ veritatis lineâ aberrant, cum scriptores tradant B. Fortunatum minimum quinquaginta sex annos ante D. VVicterpum viuere desisse. Anno, inquam, Christi DCVII. qua longissimè vitam propagauit (nam qui anno demum DCCI. obiisse scribunt, totâ, quod aiunt, viâ exerrant. VVicterpus DCLXIII aut II. decessit, vt ipse vetus auctor contendit. Metamorphosis ergo mera & mira est de Fortunato in Episcopū Augustanum transformato. Sed in viam reducamus VVicterpum, qui mox, vt pontificatum suum exorsus est, ab Arianæ pestis latè per orbem adhuc grassantis extirpatione initium fecit, nec vllam quietis partem sibi permisit, quoad fædissimam luem ab ouibus suis aboleret. Quin & D. Afræ per Hunnorum populationes pænè alterum rogam passæ, ædem sacram, nondum ciuitate donatam, sed extra pomerium sitam, in pristinum, aut maiorem etiam splendorem restituit. Religiosis viris asceteria noua partim à fundamentis erexit, partim instaurauit, partim initiauit. Sed quid hæc, inquis, ad Diuos Bojorū,

DCCLXIII.
Catalogus
Episc. Au-
gust. Vra
S. Magni
apud Suri.
um lib. I.
c. 8. SS. Au-
gustani.
Carolus
Stengelius
in Vita S.
VVicterpi.

DE S. VVICTERPO EPISC. AVGVSTANO.

extra chorum saltas, & in alienam segetem mittis falcem. Ego verò tam æquo jure D. VVicterpum transcribo Boijs, quàm sibi vendicant Augustani, ut quem ipse conditor historiæ ejus arbitretur in Boicâ natum, in Boicâ majorem vitæ partem traduxisse, etiam dum Pontificatum Augustanum procuraret. Fundus VVicterpi Eptaticus inter fauces Iulias, & Schongaium in tabulis topographicis Boicæ apparet, quem nonnulli Ecpach, quod in diuortio duorum Lychalueorum jaceat, suspicantur. Carolus Stengelius, qui S. VVicterpi res longâ sæculorum caligine sepultas, in lucem reuocauit, de Eptatico hæc tradit:

Diu inuestigavi, num adhuc locus ille, Eptaticus, in vitâ S. Magni, & B. Herluca vocatus, extaret, pagum ipsum nunc Eppach dici inueni. De Ecclesiâ non ita constabat. Inquisierunt eundem locum (cum in vitâ S. VVicterpi legissent) eximij quidam viri, illac fortè transeuntes, sed nihil hujus tituli se inuenisse testati sunt. Incidi tandem in hominem rusticanum, quem diligentius examinans, num quid Ecclesiarum sub titulo Beatæ Mariæ Virginis, & S. Laurentij extaret? respondit: In pago Eppach nullam quidem Ecclesiam hujus tituli extare, cum duas tamen habeant; itinere verò unius horæ, non longè à Lyco flumine, loco omnino solitario & inculto, superesse paruum omnino sacellum hujus tituli. Quo responso omnino in eam deueni sententiam, ut mihi persuaderi paterer, hanc ipsam esse Ecclesiam, quâ delectatum B. VVicterpum legimus; ubi & postea Herluca vitam egerit. Frequens ergò patrium (ut quibusdam visum) solum, & solitarium VVicterpus, atq; à strepitu vrbs remotius, & supplicijs, votisq; aptius incoluit, & focios laboris à Deo poposcit, & impetravit, nam & D. Maximi nominis Magnoaldus, hodie Magnus, cum B. Tozzone, cui mitram VVicterpus postea reliquit, ad B. VVicterpum peruenit, copiâmq; cœnobij haud procùl inde condendi postulauit, in quo mortalium animos ad cælestem vitam informaret. Sed de SS. Magno & Tozzone, qui pleniorè narrationem desiderat, Surium, & vitâ S. VVicterpi copiosissimè ab alijs descriptam adeat. Hic alia attingenda tantum, quæ à VVicterpo in Boicâ sunt gesta, ad rem nostram faciunt. Ex Galliâ confectis per D. Magnum negotijs, reuersus Eptaticum, Theodorum Campidonensis Ecclesiæ conditorem cum B. Magno excepit, qui precantem Eptatici offendere, & ad ædem dedicandam Campidonum euocauere, qui id se facturum pollicitus est, ubi prius B. Magnum sanctioribus mysterijs ministrum initialset. Campidonum profectus templum consecrauit, & Eptaticum regressus xiv. kal. Maij, dclxii. vel iii. ex laboribus & præsentis vitæ fluctibus ad salutis æternæ portum migravit. Eptatici sepultus. plura in B. Herluca.

B. HERLVCA